

— Симпатиченъ талантецъ е този Вериловъ,—забѣлѣжи Чучарговъ, като си поглади плѣшивата лѣскава глава, когато чу стѣпките на Хайне низъ стѣлбата, — само че стихътъ му е измѣненъ и прѣсиденъ, а языкътъ му даже изнасиленъ... Като го четешъ, сѣкашъ, че ходишъ изъ турски гробища... Това е мое мнѣние, впрочемъ...

— И чувствата сж търсени у него, тоестъ: фалшиви, — вмъкна другъ прѣдизливо.

— Той е безнадеженъ... пошѣпна докторъ Джанъ-Джанъ мрачно.

Остаяхъ петима души само. Всѣки очакваше да трѣгне послѣденъ.

Домакинтъ се не върна въ стаята. Вѣроятно дойдохъ му гости въ другата.

Влѣзна Чучарговото слугинче и го повика да си иде у тѣхъ, че господарката била лѣгнала вече.

Чучарговъ се навъси и каза на слугинята, да ѝ каже да спи, а той веднага иде.

Другитъ се спогледахъ знаменателно: тѣ прѣдвкушавахъ сладостта на новото пиршество, което Чучарговъ готви за тѣхното злодумство.

Чучарговъ се чешеше въ врата и не ставаше.

Разговорътъ вѣхнеше.

Докторъ Джанъ-Джанъ съ твърдѣ спокоенъ видъ, и ужъ случайно, подсѣти Чучаргова, че у дома му го чакахъ.

— Знамъ защо е: нѣма да бѣга... Не ми се оставя приятната бесѣда — каза той и запали ново цигаро на свѣщъта.

Другитъ крадишкомъ го изгледахъ свирѣпо.